

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **K. S.**

skazanego za czyn z art. 9§3 k.k.s. w zw. z art. 62§2 k.k.s. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. w zw. z art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 1a k.k.s. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 1 lutego 2023r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 stycznia 2021r., sygn. akt XII K 96/20, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 lutego 2022r., sygn. akt II AKa 448/21
na podstawie art. 532§1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe jedynie wówczas, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, podnosząc też, że wniosek ten powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże

prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w skardze zarzutu i przez to nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania.

Wniosek sporządzony w niniejszej sprawie nie zawiera takiej argumentacji, która przemawiałaby za wstrzymaniem wobec K. S. zapadłego wobec niego orzeczenia.

Sam fakt złożenia kasacji nie może obligować Sądu Najwyższego do wstrzymania wykonania kary. Nie można bowiem zapominać, że w sprawie zapadł prawomocny, a więc wykonalny wyrok.

Postawione zarzuty nie mają charakteru bezwzględnych przesłanek odwoławczych – wskazano w nich na naruszenie przez Sąd II instancji prawa materialnego. Ocena zasadności tych zarzutów nie może być też postrzegana jako jednoznaczna, tym bardziej, że w odpowiedzi na wywiedzione w sprawie kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

O wstrzymaniu wykonania kary pozbawienia wolności nie mogą natomiast zdecydować wskazane przez obronę okoliczności, jakoby wykonanie orzeczenia miało spowodować dla skazanego i jego najbliższych niezwykle dolegliwe konsekwencje, wobec tego, że K. S. jest jedynym żywicielem rodziny. Obrona nie odniosła się szerzej do aktualnej sytuacji życiowej i materialnej członków rodziny skazanego oraz nie wykazała należycie, że wykonanie wobec niego kary w istocie pociągnie za sobą dolegliwości o charakterze nadzwyczajnym i nieodwracalnym. Niezależnie od powyższego, okoliczności te w pierwszej kolejności winny być podniesione w postępowaniu o odroczenie odbycia kary lub o udzielenie przerwy w jej wykonywaniu.

Powyższe powoduje, że tak sformułowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

